

DEEL 1 1988

De bal rolde over het strand in de richting van de waterlijn waarna de branding hem oppakte en meevoerde naar het diepere gedeelte van het water. Niemand had het kleine meisje in haar felgele broekje in de gaten dat schaterlachend de bal het water in volgde. Het strand was vol met mensen die genoten van het mooie weer en het warme water, zo druk bezig met genieten dat ze de naderende ramp niet aan zagen komen. Alleen verder op het strandje stopte een jongen met het eten van zijn ijsje. Alsof hij geroepen werd, keek hij om en zag het meisje het water in huppelen, achter haar bal aan. Zonder verdere gedachte, slechts gedreven door instinct, begonnen zijn voeten zich in de richting van het kind te bewegen.

Het meisje was bijna bij haar bal toen het zand onder haar voeten ineens leek te verdwijnen, nog zonder angst spartelde ze met haar handen en voeten en haar vingertoppen tikten de bal aan die vrolijk op het wateroppervlak dreef. De eerste seconden leek het spartelen haar te helpen vooruit te komen en blij reikte ze nog iets verder in de richting van de bal. Ze zag de golf niet in haar richting rollen, zo gefixeerd was ze op het gekleurde voorwerp dat op het water dobberde en toen de golf haar raakte, verdween haar hoofdje voor de eerste keer onder water. Proestend kwam zij weer boven maar haar voetjes hadden geen kracht genoeg om haar daar te houden en keer op keer ging ze kopje onder. De bal was inmiddels ver buiten haar bereik geraakt en nog een keer zocht ze de horizon af voor ze zuchtte en zich overgaf aan de watermassa.

De jongen probeerde zijn ogen op het blonde hoofd in de branding te houden, vastbesloten bij het meisje te komen. Dat werd steeds moeilijker voor hem omdat het kind constant van richting leek te veranderen. Hij mocht dan wel groter zijn dan het meisje, maar ook hij voelde dat hij moe werd van de kracht van het water. Hij bereikte de bal en klampte zich eraan vast, wanhopig om zich heen kijkend waar het meisje gebleven kon zijn. Het water was rimpelloos en leek hem te bespotten en terwijl hij naar de vloedlijn keek waar zoveel mensen hun vertier zochten, realiseerde hij zich dat hij veel verder het water in was gegaan dan zijn moeder goed zou vinden. Hij vroeg zich af of het meisje zich toch had weten te redden en ondertussen al weer in het ondiepe gedeelte was aangekomen maar een onrustig gevoel in zijn buik overtuigde hem dat dit niet het geval was. Langzaam liet hij de bal los en zakte met open ogen onder water.

Het was een geluk bij een ongeluk dat het meisje zo'n fel gekleurd broekje aanhad want al snel zag hij het stukje stof onder zich naar beneden zakken. Het blonde haar van het meisje dreef als zeewier rond haar gezichtje en met haar gesloten ogen en geopende mond zag ze eruit als een pop die vergeten naar de bodem van de zee zakte.

De jongen haalde diep adem en dook met al zijn kracht en uitgestrekte armen in de richting van het stukje gele stof. In dit gedeelte van het water werd het donkerder, de jongen sloot zijn ogen en dwong zich al tastend en graaiend dieper het water in waar hij het meisje voor het laatst had gezien.

Zijn hartslag maakte overuren en paniek rees als gal in zijn borstkas omhoog. In een wanhoopspoging dook hij dieper in het zwarte water zonder dat hij de zekerheid had dat hij het wateroppervlak ooit weer zou bereiken. Zijn longen brandden en hij voelde een oerkracht om adem te halen maar wist dat hij dan samen met het meisje ten onder zou gaan. Heel even leek dat niet eens zo'n slecht idee en had hij vrede met het idee om samen met haar voor altijd in deze onderwaterwereld te blijven. Zijn vingers stootten tegen het lichaam van het kind en adrenaline schoot door zijn lijf, hem de kracht gevend om haar naar zich toe te trekken. Haar lijfje voelde koud en slap aan en haar haar wikkelde zich om zijn arm. Niet meer wetend wat boven of onder was, klemde hij het meisje in zijn armen en al trappelend met zijn vermoeide voeten hoopte hij dat hij de juiste keus zou maken.